

HARLEQUIN®

025
APRILL

Romantika

MYRNA MACKENZIE

*Muutumismäng
prantsuse moodi*

Myrna Mackenzie
The Frenchman's Plain-Jane Project
2009

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

© 2009 by Myrna Topol
© 2010 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E04206410
ISBN 978-9949-12-890-7

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Armas lugeja!

Mulle on alati meeldinud ajakirjades avaldatavad „enne” ja „pärast” fotod. Jah, ma tean, et need on harva ehtsad ning tavaliselt digitaalselt tugevasti ilustatud, kuid selles, et inimene leiab enda juures mingi probleemi ning saavutab siis natukese töö ja pingutusega nagu võluvael kõige metsikumaidki unistusi ületava tulemuse, on midagi väga lootustandvat.

Niisiis kohtusin ma Meg Leightoniga, selle raamatu kangelannaga, ning avastasin tema juures salajase soovi olla selline, milline tal polnud kunagi lastud olla. Ja siis kohtusin ma Etienne Gavardiga, mehega, kes võib aidata sellel unistusel teoks saada. Niisiis... ma lihtsalt pidin nende loo kirja panema. Ja sellel teel avastasin ma enda jaoks üht-teist.

Pole võimalik teha „enne” ja „pärast” fotosid murdud südamest, mis lõpuks terveks ravitakse, kuid see muutus on tähendusrikkam kui ükski väliselt silma hakkav transformatsioon. Kui selle muutumismängu tulemusest oleks võimalik pilti teha, vapustaks „pärast” foto meid kõiki. Armastus on see, mis meid kõige enam muudab. Kui meil on õnne kogeda oma elus tõelist armastust, oleme tõepoolest väga õnnelikud inimesed.

Niisiis, kui Meg tahab saada omamoodi Tuhkatriinuks ning Etienne tahab teda aidata, siis leidsin mina (ja usun, et leiate ka teie), et neid ootab väga palju rohkemat kui lihtne muutumismäng...

Parimate soovidega,
Myrna Mackenzie

ESIMENE PEATÜKK

„Ma ei tahaks teile pettumust valmistada, aga teil ei õnnestu veenda Megi enda heaks töötama. Ja ma kardan, et... Vabandust, ma ei või öelda miks.”

See oli kõik, mida Etienne Gavardil õnnestus ühelt Meg Leightoni endiselt kolleegilt välja pressida. Need sõnad kajasid mehe peas, kui ta suunas oma uhke musta Porsche ühe Chicago viletsamat sorti linnaosa poole, kus asus kortermaja, mida ta otsis. Ta peatas auto kahe maja kaugusel sihtkohast. Olukord polnud küll kuigi paljulubav, kuid just Meg oli see ekspert, kes võis aidata tal täita peaaegu võimatu ülesande, mille ta oli endale võtnud.

„Siiani on see siis jõudnud,” pomises mees, vaadates kulunud hoonet, kus preili Leighton nähtavasti elas. Ta oli reisinud üle Atlandi ookeani ning ajas siin taga tundmatuid naisterahvaid, kellega ta polnud kunagi kohtunud, ning tegi seda veelgi tundmatumates linnaosades. „Kas ma üldse tean, miks ma siin olen ja mida ma teen?” küsis mees endalt.

Muidugi ta teadis. Kalender näitas, et oli käes esimene juuni. Kuue nädala pärast saabub tema elu kõige hullema päeva aastapäev. See päev kummitas teda alati, kuid eriti tugevalt juunis ja juulis. Viimased kaks suve polnud ta endaga kuigi hästi hakkama saanud. Ta oli

end maailmast ära lõiganud ning end pildituks joonud, et unustada oma naise ning sündimata lapse surma. Naine oli nõustunud last saama ainult seetõttu, et teadis, kui väga mees pärijat ootab. Kuid sel aastal pidi kõik olema teisiti. Sel aastal ei luba ta endal nende mälestust rüvetada. Kui ta suudab ühe suve vastu pidada, kui ta suudab teha midagi head, mis asendaks neid õudseid mälestusi, siis võib-olla...

Võib-olla't kõrvale jättes oli tõde see, et ta oli loonud oma impeeriumi, päästes pankrotistuvaid firmasid. Ta tegi oma tööd hästi, pärast tragöödiat ehk isegi veel paremini, sest oli otsustanud, et tööst saab tema ainus elu ja armastus. Sel aastal oli ta otsustanud, et püüab masenduse peletamiseks saavutada võimatut. Ta oli otsinud ühe firma, mis oli nii põhjas, et tundus, et seda polegi enam võimalik päästa, ning keegi peale töötajate ei paistnud firma saatusest enam hoolivatki. Püüded sellele ettevõttele elu sisse puhuda neelaksid kogu ta aja. Tal poleks mahti minevikule mõelda.

Üks ülesanne oleks täidetud.

Nüüd vajas ta õiget abilist. Tavaliselt oli abilise leidmine väga lihtne. Tavaliselt leidis alati keegi, kes teadis üht-teist taustast, omas ettekujutust toimuvast ning mäletas, mis oli firma minevikus edukaks muutnud.

Kuid selle põhja vajunud ettevõtte puhul polnud see nii lihtne. Kõik jooksid lihtsalt pea laiali otsas ringi ning ainus inimene, kes oleks võinud teda aidata, oli firmast lahkunud. Pealegi oli naise lahkumisega seotud mingi

saladus, midagi, mida naise endised kolleegid olid keeldunud arutamast. Kuid üht-teist oli tal õnnestunud välja selgitada. Meg Leighton elas praegusel hetkel selles hoones tema ees.

Etienne silmitses murenevat pruuni telliskiviseina ning hoolitsemata muru. Võiks arvata, et sellises paigas elavat inimest on kerge veenda, aga ei. Talle oli öeldud, et naine on plaanile kindlasti igati vastu ning et tal tuleb ilmselt teine lahendus otsida.

„Aga mina olen väga sihikindel mees, Meg Leighton,” pomises Etienne endamisi ning ronis autost välja. „Ja ma vajan teid, preili. Vägagi! Mul on plaanis teid endale saada.” Kui ta oli kord otsustanud firma päästa, siis tagasiteed enam polnud. Ta polnud mitte lihtsalt ostnud mingi firma, ta oli võtnud endale vastutuse inimeste elude eest ning ta ei kavatsenud neid alt vedada. See oli mõeldamatu. Isegi mõte sellest, et ta võiks veel mõnele inimesele halba teha, oli talumatu.

Pealegi on suuremal osal inimestest mõni nõrk koht ning kui see üles leida, on veenmine lihtne.

Etienne arutles, millised võiksid olla Meg Leightoni nõrkused. Oli aeg need üles leida. Ta lükkas ukse lahti ning astus majja.

„Välgunool, meie juurde tuleb üks mees,” ütles Meg oma kassile, kui ta oli telefoni hargile pannud. „Kuuldavasti on ta prantslane. Ta on ka pikk, sinisilmne ning väga nägus.”

Välgunool paistis olevat igavusse suremas. Ta haigutas.

„Olen nõus,” ütles Meg endale. „Keda see huvitab? Nägusad prantslased ilmuvad iga päev meie uksele.”

Kass lihtsalt vahtis teda.

„Olgu, võib-olla ei helista prantslased meie uksekella ja kenad mehed ei koputa aknaraamile ja... no olgem ausad, kullake, siin ei käi üldse eriti mehi. Isegi meie postimees on tegelikult postinaine,” lõpetas Meg. „Aga asi pole selles.”

Asi oli nimelt selles, et helistaja oli olnud Megi sõber Edie Fieldmani Mööbli peakontorist. Tundus, et firma uus omanik plaanib veenda Megi tegema midagi, mida ta sugugi teha ei tahtnud: firmasse tagasi tulema. Kuid seda ei juhtu. Fieldmani firma oli olnud kunagi see, mida Meg sai koduks nimetada. Mary Fieldman oli ta tööle võtnud, kuigi Meg oli kuueteistkümneaastane teismeline. Ta oli Megi sõna otseses mõttes iseenda käest päästnud. Kuid pärast Mary surma oli sellest firmast saanud ka Megi jaoks suurim avaliku ja valusa alanduse allikas. Soojad tunded, mida Fieldmani äri oli temas kunagi tekitanud, olid asendunud valu, kahetsuse ning enda vastu suunatud vihaga. Ta oli lasknud endal unustada valusa õppetunni, mille talle oli andnud heidikustaatus nii kodus kui ka koolis, ja kõik, mis oli sellele järgnenud. See unustamine oli lõppenud häbistava fiaskoga Fieldmanis.

Kuid sellegipoolest oli Edie teda hoiatanud: valmis-tugu Meg selleks, et mees tuleb teda veenma sündmus-paigale naasma.

Meg sulges silmad ning luges kümneni. „Pean ole-ma lihtsalt tugev ning kindel ja talle selgeks tegema, et ei tähendab ei,“ sosistas ta valjusti. „Ma ei saa sinna pärast juhtunut kunagi tagasi minna,“ mõtles naine en-damisi. Mälestus sellest, kuidas Alan Fieldman ta avalikult maha jättis, lahti lasi ning tänavale viskas, ning see, et ta ise polnud seda vaikselt ja väarikalt talunud, pani ta ikka veel häbist punastama – kui Meg lubas endal sellele mõelda. Kuid seda tegi ta harva ning praegu ei kavatsenud ta mingil juhul sellele mõelda.

Ka mitte kõigi sinisilmsete prantslaste pärast. Ta kuulis, kuidas kortermaja välisuks avati. Megi süda hak-kas pekslema. Ta oli teinud kõik endast oleneva, et mi-nevik seljataha jätta. Ta oli surunud alla valu sellepärast, et oli kaotanud töö, mis oli olnud tema elu ankur, ning tänaseni oli see tal enam-vähem edukalt õnnestunud. Mõte sellest, et Etienne Gavardi ootamatu külaskäik kaevab ta inetu mineviku taas päevavalgele... et talt või-dakse selle kohutava päeva ning suhte kohta oma bos-siga küsimusi esitada... ootamine... ta polnud kunagi osanud oodata...

„Kurat võtaks,“ pomises Meg ning lükkas ukse lahti parajasti siis, kui mees trepist üles jõudis.

Nii palju siis ükskõiksuse teesklemisest. Ta polnud jõudnud isegi seda ära oodata, et mees koputaks.